

In memoriam Dr. Rupnik János (1934–2014)

**„Én láttam őt, az egyszerűt, nagyot,
S hallottam bölcs szavát is messze rég
Hadd kérdezzem meg most, hogy itthagytott:
Megérdemelted őt, emberiség?”**

(Áprily)

A költők tudják csak igazán kifejezni az élet és a halál lényegét. Egy ember, egy barát, egy munkatárs elmúlása – bár természetes, és egyikünk sem kerülheti ezt el – mindig fájdalmas. Fájdalmas annak, aki itt marad. Úr marad utána. Őnvizsgálatra késztet. Több mint negyvenöt éven át lehettem barátja, munkatársa. Ismertük egymás rezdüléseit, gondjait-bajait, terveit, törekvéseit.

Dr. Rupnik János Orvos volt, a szó legnemesebb értelmében. Több mint ötven éven át szolgálta gyógyító szellemével és kezeivel az embereket. Tízezret is meghaladja operált betegeinek száma, akik neki köszönhették a gyógyulást. Hatévnyi vidéki – miskolci – traumatológiai működés után jött hozzánk az Ortopédiai Klinikára, ahol negyvenöt évig dolgozott.

Tanított. Akiben meglátta az őszinte tudásvágyat, azt tanította. Mintát adott hivatásérzetből. Aki vele dolgozott a legkisebb orvosi segítséget sem vehette félvállról. Számára nem létezett kis műtét, vagy rutin eset. Úgy operált, ha a kezét figyeltük, már tanultunk. Sok növendéke volt, anélkül hogy tudta volna. Közvetlen munkatársai közül többen jutottak később vezető helyzetbe. Az ő igényessége évtizedeken át kihatott munkásságukra. Tanított orvosokat, gyógytornászokat. A mai vezető gyógytornász generáció tőle kapta a traumatológia ismeretét. Jellemző, hogy legnagyobb terjedelmű irodalmi műve éppen a gyógytornászoknak készült tankönyv.

Nem szeretett írni, nem maradt utána közlemények hosszú sora. Csak azért, hogy nevét forgassa, nem írt cikkeket, mégis, személyét hosszú időre megjegyzi az orvos történet. Részese volt annak a maroknyi orvos körnek, amely Magyarországon meghonosította, elterjesztette, szakorvosi képesítéssé emelte a kéz sebészetét.

Több évtizedes munkáját az egyetem „Kiváló dolgozó” címmel, a kézsebészeti társaság „Elismerő Oklevéllel”, a traumatológus társaság „Lumnitzer Sándor Emlékéremmel” ismerte el.

Nyugdíjba vonulása után is dolgozott. Jó erőben még majdnem tíz évig operált, vitte tovább a klinika kézsebészetét. Részt vállalt az intézetünk munkatársai által írt és a világ csaknem minden országában megjelent atlasz összeállításában.

Szerencsés ember vagyok, hogy aktív életének csaknem harmadában közvetlen munkatársa lehettem. Ő segített a traumatológiai szakképesítéshez. Együtt vittük másfél évtizeden át a klinika baleseti osztályát. Jórészt tőle tanultam operálni. Végezetül tőle kaptam az indíttatást, hogy kézsebészetének szellemi alapjain alakítsam ki klinikánkon, ortopédként a láb sebészetét.

A szigorúan vett szakmai munka mellett a klinika életében vidám, társasági emberként volt jelen. Az ünnepi, baráti együttléteket friss szellemével tette kedvesebbé.

Szerette az életet, mégis mikor az öregkor és egészségének hanyatlása egyre több kint jelentek számára, megfáradt. Betegsége hosszú szenvedést rótt rá. Halálában csak az az egyetlen viaszgató, hogy ez az iszonyatos szenvedés véget ért.

Talán így búcsúzna hitével az élettől:

*„Uram, utálni nem tudom világot,
De indulhatok, amikor kívánod”*
(Áprily)

Jancsi! Nyugodj békében!

Dr. Mády Ferenc

Elhangzott *Dr. Rupnik János* temetésén 2014. november 17-én